

DE PERFECTE MOORD

JAMES PATTERSON BIJ UITGEVERIJ CARGO

Alex Cross

Slaap kindje, slaap
Tweestrijd
Cross Country
Ik, Alex Cross
Cross Fire
Kill Alex Cross
Ren, Alex Cross
Erewoord, Alex Cross
Doodswens
Gerechtigheid
Over de grens
De zaak tegen Alex Cross
Hinderlaag
Dubbelspel

The Women's Murder Club

Zevende hemel
Achtste bekentenis
Het negende oordeel
Het tiende jaar
Het elfde uur
De twaalfde van nooit
Het dertiende ongeluk
De veertiende leugen
De vijftiende affaire
De zestiende verleiding

Overige titels

De affaire
Je bent gewaarschuwd
Bikini
Partnerruil
Ooggetuige
Moordweekend
Hitte
Honeymoon
Minnares
Bekentenis van een moordgedachte
Onzichtbaar
Zoo
Moordhuis
Moordspel
48 uur
De villa

James Patterson en
David Ellis

De perfecte moord

Vertaald door Waldemar Noë

2021
AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2019 James Patterson

Copyright Nederlandse vertaling © 2021 Waldemar Noë

Oorspronkelijke titel *Unsolved*

Oorspronkelijke uitgever Little, Brown and Company, New York

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Foto auteur Deborah Feingold

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk- en bindwerk Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 031 7980 3

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (fsc®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

1

Ik ben slecht noch gestoord. Ik ben niet ongeschoold, ik ben niet arm, en ik ben niet het product van een verwaarloosde jeugd. Wat ik doe, doe ik om één enkele reden.

De man in het beige jasje zet zijn SUV op het parkeerterrein bij het winkelcentrum. Hij stapt uit, trekt zijn jasje recht en strijkt zacht over de bult bij zijn zij, daar waar hij zijn wapen draagt.

De zakkende zomerzon werpt een vaal licht over de rij winkels, die er verlaten bij ligt. Bij de wasserette aan het eind brandt geen licht, het cateringbedrijf heeft de metalen rolluiken naar beneden. Alleen de avondwinkel, met voor het raam reclames voor sigaretten, bier, hotdogs en loterijbriefjes, is open.

Er staat nog één ander voertuig op het parkeerterrein, een roestbruine Dodge Caravan, die met zijn neus tegen het trottoir staat, zo'n acht vakken verder.

In het midden van het parkeerterrein bevindt zich een man in een rolstoel. Hij buigt zich voorover, en probeert een paar dingen van de grond op te pakken die uit een plastic tasje zijn gevallen. Hij duwt tegen de joystick op de leuning van zijn rolstoel, tevergeefs – de elektrische rolstoel reageert niet op het commando.

Een gehandicapte man in een defecte rolstoel.

Alleen moralisten of lemmingen zijn ervan overtuigd dat zwakte compassie en dankbaarheid verdient. Elke willekeurige student geschiedenis of een andere wetenschappelijke studie weet dat het tegenovergestelde waar is.

We moeten de zwakkeren juist uitroeien. Dat is altijd zo geweest, en het zal altijd zo blijven.

‘Zal ik u even een handje helpen, meneer?’ roept de man in het beige.

De man in de rolstoel hijst zich met enige moeite omhoog. Zijn gezicht is rood en glimt van het zweet door zijn pogingen om de gevallen spullen van de grond op te rapen. Hij draagt een camouflagehoed en een legerjack. Een goed ontwikkeld bovenlichaam, zoals te verwachten valt van iemand die zijn benen niet meer kan gebruiken. Een verweerd, uitdrukkingloos en ongeschoren gezicht, vlak bij zijn rechteroog een klein, glimmend halvemaaanvormig litteken.

‘Dat zou ik wel kunnen gebruiken, ja,’ zegt de man in de rolstoel. ‘Dat is aardig van u.’

‘Geen probleem.’

Er gaat niets boven de schijn van fatsoenlijkheid, van naastenliefde, om je prooi binnen te hengelen. Veel makkelijker dan in het gras blijven wachten tot het gewonde dier van de kudde argeloos voorbij komt hinken.

‘Geen probleem, hoor,’ zegt de man in het beige. Hij pakt de tube tandpasta, deodorant en een groene fles shampoo van de grond, doet alles in het plastic tasje en geeft het terug aan de man in de rolstoel, die niet weet of hij nou dankbaarheid of valse trots moet uitstralen. Hij voelt zich hulpeloos en duwt weer tegen de joystick, maar de rolstoel weigert nog steeds dienst, hij vloekt binnensmonds.

‘Problemen met uw rolstoel?’ vraagt de man in het beige. ‘Zal ik u de auto in helpen?’

Begin niet over wreedheid of medelijden. Een weldenkend man is wars van genegenheid, hij heeft een hart van steen en velt geen oordelen.

Ik ben zoals ik geschapen ben. Ik ben een product van natuurwetten, niet van wetten die door de inhoudsloze meerderheid zijn bedacht.

De man in de rolstoel zucht. ‘Tja, eigenlijk... zou dat geweldig zijn.’

‘Natuurlijk, met alle plezier.’ De man in het beige steekt zijn hand uit. ‘Ik ben Joe,’ zegt hij.

‘Charlie,’ zegt de man in de rolstoel, en schudt hem de hand.

‘Leuk je te ontmoeten, Charlie. Hoe krijg ik je in die auto?’

‘Via de achterkant.’

De man in het beige, Joe, pakt de handvatten van de rolstoel en rijdt Charlie naar de achterkant van de wagen. Hij wil de achterklep opendoen, maar Charlie drukt op een knop op zijn sleutelhanger, waarna de klep automatisch omhoogschuift.

‘Wauw,’ zegt Joe. ‘Dat heb ik nog nooit bij zo’n achterklep gezien.’

‘Je hebt waarschijnlijk ook nog nooit in een rolstoel gezeten.’

Charlie drukt op een andere knop van zijn sleutelhanger om de hydraulische rijplaat te activeren.

Joe duwt Charlie de rijplaat op en de laadruimte in. De plaat gaat omhoog en vouwt zich weer op. Het interieur van de auto is volledig aangepast, natuurlijk. Rechts voorin is een passagiersstoel, met nog een stoel direct erachter. Aan de linkerkant kun je zo doorrijden naar het stuur, de wagen is verder handmatig te bedienen.

Een aangename, open ruimte.

Hier zal ik hem vermoorden. Maar ik zal niet wrééd zijn – weer dat woord. Ik heb er geen behoefte aan hem onnodig pijn te doen voordat hij is omgebracht.

Maar eerst een praatje, ter afleiding en om het slachtoffer op zijn gemak te stellen.

Joe ziet een gebonden boek op de vloer liggen, een gerafelde boekenlegger steekt ergens in het midden tussen de bladzijden. De titel is *De onzichtbare moordenaar: de jacht op Graham, de productiefste seriemoordenaar van deze tijd*.

Joe pakt het boek en slaat het open op een willekeurige bladzijde. ‘Hé, die ken ik,’ zegt hij. ‘Die analist van de FBI die Graham opspoorde. Emmy Dockery.’

Charlie frummelt aan zijn joystick en keert zijn rolstoel zodat

hij recht tegenover Joe zit. ‘Ken je Emmy Dockery?’

‘Nou ja, ze stuurde me een mail en ze belde. Ik ben namelijk rechercheur, en ze had een zaak waarvan ik dacht dat het een toevallige dood was, maar toen vroeg Emmy me om het als een moordonderzoek te beschouwen.’ Het wordt langzaam donkerder in de ruime wagen. Joe gaat op zijn hurken zitten en legt het boek voorzichtig terug op de plek waar het lag.

Met een dreigende *klonk* valt de achterklep dicht.

‘Aha, dus het was op verzoek van Emmy dat je aan een onderzoek naar Laura Berg begon,’ zegt Charlie. ‘Ik wist het niet zeker.’

Terwijl hij zich opricht registreert rechercheur Joseph Halsted in een fractie van een seconde verschillende dingen – *Laura Berg. Charlies rolstoel die opeens weer werkt. De achterklep die dichtvalt* – en voelt dan een stroomstoot.

Zijn lichaam schokt door de elektriciteit die door hem heen schiet, en hij verliest onmiddellijk de macht over zijn spieren. Hij zakt ineen en is niet in staat om zijn val te breken.

‘Je dacht zeker dat je van mij geen gevaar te duchten had,’ zegt Charlie. ‘Zelfs jij, een politieman.’

Met zijn vinger om de trekker gekromd blijft hij stroom door zijn slachtoffer jagen. Charlie strekt zijn vrije arm uit naar het tasje naast hem en pakt er drie paar handboeien uit, een grote plastic zak en een rubberen balletje.

‘Je voelt je gevangen in je eigen lichaam,’ zegt hij. ‘Je voelt je kwetsbaar en hulpeloos.’

Rechercheur Halsted ligt op de vloer van de Dodge Caravan, zijn lichaam schokt, zijn ogen zijn opengesperd, zijn mond hangt open.

‘Mocht het enige troost zijn, Emmy had gelijk,’ zegt Charlie. ‘De dood van Laura Berg was niet toevallig. En jouw dood zal dat ook niet zijn.’

Ik open de mail met de zoekresultaten. Er zijn 736 hits.

Over een naald in de hooiberg gesproken. Er zit te veel hooi in deze hooiberg. De zoekwoorden zijn te algemeen.

Dat weet je al weken, Emmy. Maar je bent zo bang om de zoekopdracht te versmallen en vervolgens die naald niet te vinden.

Oké. Uitademen. We gaan ervoor.

Een gasexplosie in Gresham, Oregon, waarbij twee mensen omkwamen, een moeder en dochter... een man die geëlektrocuteerd werd in zijn achtertuin in Gering, Nebraska... een tiener die dood werd aangetroffen in een zwembad in Brookhaven, Mississippi...

Ik duw me iets te snel van mijn bureau af, het duizelt me.

De muur aan de noordzijde van deze kamer hangt vol met honderden brieven, allemaal kopieën; de originelen worden nog forensisch onderzocht.

Ooit zal ons bloed zich mengen, Miss Emmy. Jij en ik zullen samen een kind maken en denk je eens in wat dat allemaal zal doen. Maar tot dat moment blijf ik moorden. Ik kan niet stoppen. Ik zal wachten tot je me vindt. Denk je dat het je zal lukken?

Beste mevrouw Dockery mag ik je Emmy noemen? Gefeliciteerd dat je Graham te pakken kreeg maar ik hoop dat je weet dat 'r nog veel meer mensen zijn zoals ik die nog veel erger zijn dan hij.

EMILY WAAR BEN JE, JE WOONDE IN URBANNA MAAR NU NIET MEER, NOU IK HOOP MAAR DAT ALLES GOED IS EN IK WILDE JE ALLEEN MAAR ZEGGEN DAT IK 14 MENSEN HEB VERMOORD!! EN TOTDAT JIJ ME VINDT GA IK DAAR GEWOON MEE DOOR.

Aan de muur aan de oostzijde hangt een tijdlijn met artikelen uit kranten en prints van websites.

VIENNA, VIRGINIA: ACTIVIST 'NATUURLIJKE DOOD' GESTORVEN
INDIANAPOLIS: FAMILIE, VRIENDEN VERBIJSTERD DOOR ZELFMOORD MOEDER
ATLANTA: RECLAMEMAN OMGEKOMEN DOOR OGENSCHIJNLIJKE VERDRINKINGSDOOD
CHARLESTON: MOEDER GESTORVEN DOOR VERMOEDELIJKE OVERDOSIS
DALLAS: DOOD VAN MAN UIT SOUTHLAKE GEWETEN AAN FOUT IN ELEKTRICITEITSBEDRADING

Onder elk artikel staan foto's, autopsierapporten en, indien voorhanden, notities uit het politieonderzoek.

Het geluid van een buzzer. Een alert van mijn iPhone. EN NU SLAPEN, DOMKOP! staat er op het oplichtende scherm.

Het is drie uur 's ochtends, dus het is waarschijnlijk een goed advies. Later misschien.

Ik loop de keuken in, zet een nieuwe kan koffie en ijsbeer heen en weer terwijl de koffie doorloopt. Het scherpe aroma pept me op, maar niet genoeg. Ik loop de woonkamer in, ga op het tapijt liggen en doe vijftig buikspieroefeningen. Ik heb na al die tijd nog steeds pijn in mijn ribbenkast, maar ik doe er mijn voordeel mee – alles om me alert te houden.

Ik schenk een kop gloeiend hete koffie in en loop terug naar mijn bureau, naar het scherm van mijn computer.

Een man verdrinkt nadat hij van de steile oever in Lake Michigan is gevallen... een jong stel is vermist nadat ze een kajak hadden gehuurd in Door County, Wisconsin... vader en zoon dood door de bliksem...

Nee. Ik ben niet op zoek naar duo's, alleen naar solitaire slachtoffers. Ik moet uitzoeken hoe ik deze zoekopdracht kan versmallen om gevallen waarin het om meerdere slachtoffers tegelijk gaat eruit te halen. Maar als ik de zoekvariabelen te

smal maak, loop ik het risico net die ene waar ik naar op zoek ben te missen, dus er zit niets anders op dan tragedie na tragedie uit te kammen: een grootvader die overleed nadat hij bij het graven in de tuin op een elektriciteitskabel stuitte, een vrouw in New Orleans die dood in bad werd aangetroffen, een vader...

Wacht. Even terug.

Een vrouw die dood werd aangetroffen in bad. Even kijken.

Nora Connolley, 58, senior specialist in de gezondheidszorg, werd op maandagochtend dood in de douche aangetroffen, nadat ze ogenschijnlijk gevallen was in de badkamer in haar huis in de wijk St. Roch. Nigel Flowers, woordvoerder van de politie van New Orleans, meldde *The Times-Picayune* dat er niet aan een misdrijf wordt gedacht.

Hm. Misschien.

Ik doe vlug wat onderzoek naar Nora Connolley. Eerst de bronnen die voor iedereen toegankelijk zijn: Facebook, Instagram en Google. Dan de data die alleen voor wetshandhavers toegankelijk zijn: overheidsgegevens in Louisiana. Daarna ga ik weer terug naar de openbare informatie en kijk op Google Earth en websites van makelaars.

Als ik gevonden heb wat ik zoek, geef ik een klap op mijn bureau waardoor mijn computerscherm staat te schudden en de koffie over de rand van mijn kopje stroomt.

Nora Connolley is een van de slachtoffers.

Ik open een andere website, vind het mailadres van de politie van New Orleans, het NOPD, en begin een mail te typen aan Nigel Flowers, de woordvoerder van de betreffende afdeling. Eerst de gebruikelijke introductie:

MIJN NAAM IS EMILY DOCKERY. IK BEN SENIOR ANALIST BIJ DE FBI. HOEWEL IK WIL BENADRUKKEN DAT IK U NÍÉT VANUIT DEZE

OFFICIËLE FUNCTIE BENADER, EN OOK GEEN OFFICIËLE OPDRACHT
VAN DE FBI HEB...

Die laatste zin is verzonnen door advocaten. Ik mag mijn 'vrije
speurwerk' niet onder de vlag van de FBI doen – tenzij het
Bureau het ermee eens is dat er een onderzoek wordt geopend.

Ik druk op de backspacetoets en houd hem ingedrukt; zoals
in de game Pac-Man verdwijnen de woorden, de hele laatste
zin is nu weg.

Ik begin weer te typen. Kijk, dat is beter:

MIJN NAAM IS EMILY DOCKERY. IK BEN SENIOR ANALIST BIJ
DE FBI. IK ZOU GRAAG DE RECHERCHEUR SPREKEN DIE ZICH
BEZIGHOUDT MET HET ONDERZOEK NAAR DE DOOD VAN
NORA CONNOLLEY. IK HEB REDEN OM AAN TE NEMEN DAT
HAAR DOOD NIET TOEVALLIG WAS OF EEN NATUURLIJKE
OORZAAK HAD. U KUNT MIJ BEREIKEN OP DIT MAILADRES
OF VIA ONDERSTAAND TELEFOONNUMMER. VIJF MINUTEN
VAN UW TIJD IS GENOEG.

Ik druk op 'send', spring op uit mijn stoel en krijg weer een
aanval van duizeligheid, en pijn in mijn enkel. Ik moet dit
echt niet meer doen.

Ik loop terug naar de tijdlijn en laat mijn ogen over elk
artikel gaan, de begeleidende teksten, foto's en autopsiegege-
vens, vooral alle details die gemarkeerd zijn: oppervlakkige
bloeduitstortingen, congesties in de longen, bloedproppen in
de keelholte, onverklaarbare naaldsporen...

En dan die eerste zaak, de dood van Laura Berg in Vienna,
Virginia. Ik wacht nog steeds op een telefoontje van re-
chercheur Joseph Halsted. Hij was aanvankelijk wat terughoudend,
maar hij lijkt daar nu van terug te komen.

'Bel me, Joe,' mompel ik. 'Help me die kerel op te sporen.'

Daarna loop ik naar de keuken voor nog een kop koffie.

3

De man die zich wanneer hij in zijn rol zit Charlie noemt, vindt de video van PBS, de Openbare Nationale Nieuwszender, op YouTube. Hij is meer dan twee miljoen keer bekeken. Hij drukt op het rode pijltje en wacht af.

Er verschijnen witte blokletters op het zwarte scherm – DE ECHTE EMMY DOCKERY – die vervolgens weer verdwijnen.

Afbeeldingen van voorpagina's van verscheidene kranten verschijnen en verdwijnen als in een videospelletje:

**POLITIE GRIJPT 'ONZICHTBARE
MOORDENAAR'
JACHT OP 'GRAHAM' EINDIGT OP
CANNON BEACH**

**BOMMENLEGGERS FORD-
TERREIN DOOD
'HET IS VOORBIJ' – GRAHAM
OPGEPAKT EN OMGEKOMEN**

Het scherm gaat weer op zwart, dan verschijnt plots een lucht-opname van een huis, oranje vlammen slaan uit de ramen van de bovenverdieping, het dak stort in.

'Branden,' klinkt de geruststellende bariton van de voice-over. 'Elke dag gaan er door verschillende oorzaken huizen in vlammen op; een omgevallen kaars, een brandende sigaret, kortsluiting. Elk jaar sterven er drieduizend mensen in hun huis vanwege een brand. Elke negentig seconden gaat er in de Verenigde Staten een huis in vlammen op, in grote en kleine leefgemeenschappen, op het platteland en in de stad. Atlantic Beach, Florida. Monroe, North Carolina. New Britain, Connecticut. Lisle, Illinois.'

Een foto van het tafereel ná een brand verschijnt op het

scherm, de overblijfselen van een huis, vervallen tot een hoop grijze asresten.

‘Peoria, Arizona.’

Een screenshot van een krant, een kop van de *Peoria Times*:

BRAND VEROORZAAKT DOOD VAN VROUW UIT PEORIA

‘De brand in Peoria was de oorzaak van Marta Dockery’s dood. Officiële bronnen zeggen dat de brand veroorzaakt werd door een ongeluk, iedereen was het daarover eens. Behalve Emmy, Marta’s tweelingzus.’

Een foto van de twee zussen in hun tienerjaren, zongebruind en met dichtgeknepen ogen in de camera kijkend, de ene iets kleiner dan de ander, en met donkerder haar en een voller gezicht. Zo te zien duidelijk een tweeling, maar verre van identiek. De camera zoomt in op de langste en slungeligste van de twee.

‘Emmy was ervan overtuigd dat het geen ongeluk was. Dat het moord was.’

Het scherm gaat weer op zwart.

Vervolgens een beeld van het J. Edgar Hoover Building in Washington DC, het hoofdkwartier van de FBI.

De voice-over vervolgt: ‘Emily Jean Dockery was data-analist bij de FBI. Haar leven bestond uit getallen en statistieken. Ze werkte niet in het veld. Ze was geen rechercheur. Toen Emmy Dockery bleef volhouden dat haar zus vermoord was, geloofde niemand haar.’

Beelden van een ander krantenartikel, uitvergroot:

ACHT MAANDEN NADAT HAAR ZUS BIJ EEN HUISBRAND WAS OMGEKOMEN, HEEFT EMMY DOCKERY HAAR MISSIE OM DE POLITIE VAN PEORIA ERVAN TE OVERTUIGEN DAT DE DOOD VAN MARTA DOCKERY GEEN ONGELUK WAS – MAAR MOORD – NOG STEEDS NIET OPGEGEVEN.

‘Al het forensisch bewijs duidt op een tragische huisbrand.’ Een vrouw van middelbare leeftijd verschijnt in beeld, met daar- onder: ‘Nancy Parmaggiore, stafchef van de directeur van de FBI.’ ‘Het lukte Emmy om een team van ervaren rechercheurs er niet alleen van te overtuigen dat haar zus was vermoord, maar ook dat de seriemoordenaar vrij rondliep en zich met de gruwelijkste en onvoorstelbaarste misdaden bezighield.’

Er verschijnt een oudere man in beeld: Dennis Sasser, special agent, FBI (in ruste). ‘Niemand geloofde Emmy. Ook ik niet. Maar zonder Emmy zouden we Graham nooit opgespoord hebben. Sterker nog, we zouden nooit geweten hebben dat er sprake was geweest van een mis...’

Charlie spoelt de video vooruit. Dit deel kent hij al. Ieder- een kent het. De zoektocht door het hele land. En ten slotte de uiteindelijke krachtmeting, Graham dood en Emmy, nou ja... levend, ternauwernood.

Na 45 minuten van de documentaire drukt hij op ‘play’. Een zwart scherm.

De voice-over: ‘En hoe is het nu met de analist van de FBI die Graham opspoorde en ombracht?’

Beelden van verpleegkundigen die een vrouw op een bran- card naar een ambulance brengen, overal om hen heen politieauto’s, zwaailichten en gewapende agenten. Charlie weet dat dit de situatie was na de confrontatie van Emmy met Graham.

‘De kranten meldden dat Emmy Dockery zware verwondin- gen opliep die dag; snijwonden in de hoofdhuid, grote delen huid verbrand, een geperforeerde long en een gebroken enkel.’

Dennis Sasser: ‘Emmy was afschuwelijk gewond. De ver- schrikkingen die ze heeft doorstaan zijn nauwelijks in woorden uit te drukken.’

De voice-over: ‘Pas na een zestal operaties en drie maanden in het ziekenhuis mocht Emmy weer naar huis. En toen...’

Weer een zwart scherm. Een dreigend geluid, een zachte paukslag.

De kop van een krantenartikel:

AMBULANCES NAAR EMMY DOCKERY'S HUIS IN URBANNA

Het scherm gaat weer op zwart. Een oudere vrouw verschijnt in beeld, haar grijze haar in een staart en een strijdbare uitdrukking op haar gezicht. Onderschrift: 'Dorian Dockery.' 'Mijn dochter heeft geen zelfmoordpoging gedaan,' zegt ze.

Charlie zet de video stil en zucht. Hij heeft veel verslagen gelezen die daarna verschenen. Emmy Dockery zou ingestort zijn, ze zou zich verscholen hebben, ze zou zowel doodsbedreigingen als liefdesbrieven ontvangen hebben van vermeende seriemoordenaars.

'Je kon het niet meer aan, Emmy,' fluistert hij. 'Maar toen krabbelde je weer op. Je overleefde, net als ik.'

Charlie sluit zijn ogen en doet wat hij altijd doet als hij bezocht wordt door herinneringen. Eerst onderdrukt hij hun verstikte kreten, de hete adem van hun angst, de geur van verschroeid vlees en rondspattend bloed en zweet en van puur menselijke angst die in zijn neus brandt, zelfs nu.

En dan geeft hij zich eraan over. Hij laat de inhoud tot zich doordringen, bezinken en stollen.

Zijn lichaam komt tot rust. Zijn hartslag vertraagt.

Het is de strijd van een rationeel man, houdt hij zichzelf voor. Een stille strijd, zei Charles Darwin, die op de loer ligt achter de vredige façade van de natuur.

Zijn ogen gaan open. Op het scherm, het beeld nog steeds op pauze, zijn de net uitgesproken woorden van Emmy's moeder overgevloeid in een foto van Emmy, het haar in een staart, felle ogen en een gehavend gezicht. Haar blik kruist de zijne. Zijn blik kruist de hare.

Eenzame, vastberaden ogen.

'We zouden samen zoveel kunnen bereiken,' zegt Charlie.

Als Harrison Bookman – iedereen kent hem als ‘Books’ – een klant helpt bij de keuze van het juiste non-fictieboek voor diens opa, een liefhebber van geschiedenis, voelt hij zijn telefoon trillen. De keuze valt op een boek over de strijd die Lyndon B. Johnson voerde om het Congres ertoe te bewegen de Civil Rights Act van 1964 te aanvaarden. Hij voelt enige bevrediging als hij het boek afrekent. Hij is gek op boeken, maar dit is het favoriete gedeelte van zijn baan: met klanten praten en precies dat ene non-fictieboek vinden, zoals een sommelier gasten in een restaurant de perfecte fles wijn bij een diner helpt kiezen.

Als er nu maar wat meer klanten in de winkel kwamen.

Maar Petty is er vaak genoeg, die kaal en gladgeschoren in de hoek in een fauteuil *En de zon gaat op* van Hemingway zit te lezen, naast hem een kop koffie die Books altijd klaar heeft staan. Het is misschien geen geweldig idee om een dakloze de hele dag in je winkel te laten zitten, maar Petty bemoeit zich met niemand en ziet er acceptabel uit. En hoe zou Books een kerel de deur kunnen wijzen die twee keer in Operatie Desert Storm heeft gediend en zoveel voor zijn land heeft opgeofferd, waaronder zijn gezondheid – niet bepaald een onbelangrijk detail.

Petty verblijft af en toe in het magazijn achter de winkel. Vanaf het moment dat Books hem ontmoette – het was in december, nu zes maanden geleden – toen hij op de stoep voor de winkel zat, slaapt hij er elke week een paar nachten. Hij wast en scheert zich in een oude douche die Books heeft opgeknapt nadat hij de vervallen ruimte had verbouwd.

De klanten vertrekken. Books' ogen dwalen langs de etalageruit, met daarop prominent de naam van de winkel – THE BOOK MAN. Pas verschenen boeken en lokale favorieten liggen uitgestald om klanten en voorbijgangers hier in het centrum van Alexandria naar binnen te lokken.

Hij pakt zijn telefoon en kijkt wie er heeft gebeld. Dan kijkt hij nog een keer goed.

Moriarty.

William Moriarty, directeur van de FBI.

Dat zal niet voor een kletspraatje zijn. Daar doet Bill niet aan.

Books overweegt om meteen terug te bellen. Er zijn tenslotte op dit moment geen klanten in de winkel. En hij kan niet ontkennen dat hij een scheut adrenaline voelt. Je kunt de jongen weghalen bij de FBI, maar je kunt de FBI niet weghalen uit de jongen.

Hij hoort de deur achter zich opengaan. Een klant. Die ervoor gekozen heeft om bij Books binnen te stappen. De FBI zal moeten wachten.

Hij draait zich om en ziet twee mensen de winkel binnenkomen, mannen in donkere pakken, beide zetten hun zonnebril af. Jezus, ze moeten echt eens ophouden met die stereotypes.

De ene kent hij niet, maar de andere, de langste, ziet er bekend uit. Desmond, lid van de voorhoede van de directeur.

‘Hé, Books,’ zegt Desmond terwijl hij om zich heen kijkt.

‘Hé, Dez...’ Books kijkt hem met een vragende blik aan.

‘De directeur wil je graag even spreken. Hij belde al.’

Ja, hij belde twee minuten geleden. Hij heeft niet een week geleden een afspraak gemaakt of zo.

‘Heb je even een plek waar we onder vier ogen kunnen praten?’

Books zucht. ‘Zeker. Het magazijn. Er is een goedereningang achterin waar...’

‘Daar staat hij al geparkeerd.’ Dez knikt.
Het zal toch niet waar zijn. ‘Oké,’ zegt Books. ‘Kom maar
mee dan.’

Books gaat het FBI-team voor naar het magazijn. Stapels boeken staan klaar om in de schappen gezet te worden, of om te worden geretourneerd naar de uitgever; ook staat er een display voor de kinderboekenschrijver die vorige week in de boekhandel was. Dez zet een paar stoelen bij een tafel, terwijl zijn collega de achterdeur openduwet.

‘Daar is-ie dan, de boekhandelaar.’ Deze baan heeft directeur William Moriarty vroegoud gemaakt. Hij werkt zijn hele leven al voor de overheid, eerst als special agent, daarna als openbare aanklager, later als congreslid en daarna als rechter. Hij zei eens dat de stress die hij in al die beroepen ondervond in het niet viel bij de stress die hij had als directeur van de FBI. Hij heeft praktisch geen haar meer, zijn gezicht en romp zijn voller, maar hij heeft nog steeds die strakke no-nonsense blik.

Bill maakte er geen geheim van dat hij zwaar teleurgesteld was toen Books ontslag nam. Hij had alles uit de kast gehaald om hem binnenboord te houden. Promotie, een loonsverhoging, een mooiere werkplek. Hij dreigde zelfs met inbewaringstelling, maar Books wist wel zeker dat dat een grap was.

‘Dag, Bill.’

‘Ben je nu al getrouwd?’

Ze gaan tegenover elkaar zitten, aan de tafel waar Books zijn administratie altijd doet.

‘Nee.’ Dat is een accuraat antwoord, denkt Books, maar het laat Bill in het ongewisse. *Nog niet* zou meer informatie prijsgeven. Of: *Nee, de bruiloft is begin september*. Alleen maar *Nee* kan heel veel betekenen, waaronder ook *Nee, we zijn nog niet*

getrouwd, en ik weet niet of dat ooit wel gaat gebeuren.

Bijna anderhalf jaar geleden deed hij Emmy een aanzoek (voor de tweede keer) en ze zei ja (voor de eerste keer). Maar er is nog geen datum bepaald, geen uitzet gekocht.

‘Maar zijn jullie nog wel steeds... samen?’

Het is niets voor Bill, dat gepraat over koetjes en kalfjes. Helemaal niets. Wat kan het hem nou schelen of Books en Emmy op weg zijn naar het altaar of ieder hun eigen leven leiden?

‘Ja,’ zegt Books. Twee beladen vragen van de directeur, twee eenlettergrepige antwoorden van Books. De directeur is een slimme kerel. Hij heeft tussen dichter op elkaar staande regels gelezen dan deze.

‘Ik heb je nodig, Books. Een opdracht. Een speciale opdracht.’

‘Het stikt bij de FBI van de getalenteerde en toegewijde agenten.’

‘Ik heb iemand van buiten nodig.’

‘Iemand van buiten,’ zegt Books. ‘Is er binnenshuis iets loos?’

Ja, dit moet een intern onderzoek zijn dat uiteraard binnenshuis wordt uitgevoerd. De FBI geeft zelden toe dat ze hulp van buiten nodig hebben. Als de directeur er specifiek om vraagt dan gaat het niet om een ‘gewoon’ intern onderzoek. Dan gaat het niet om een chef die met een ondergeschikte overhooplicht. Dan gaat het niet over een agent die zijn werkcomputer gebruikt om cosmetica te verkopen of pornosites te bezoeken. Dan is het groter dan dat.

Het betekent dat de directeur niet weet wie hij binnen zijn eigen organisatie kan vertrouwen.

‘Je hebt een mol.’

De directeur knikt, zijn gezicht krijgt een beetje kleur. ‘Dat klopt. Jij leidt het onderzoek. Je rapporteert rechtstreeks aan mij. Aan niemand anders.’

‘Ik stel mijn eigen team samen,’ zegt Books, in het besef dat hij razendsnel de vele hindernissen in zijn hoofd heeft geslecht,

zo makkelijk en bijna automatisch zegt hij ja. Zonder een spoor van twijfel. ‘Om te beginnen Emmy,’ zegt Books, ‘niet omdat ze mijn partner is, maar omdat ze de beste analist is die ooit bij de FBI heeft gewerkt. Ik weet dat ze niet meer dezelfde is sinds ze...’

‘Ze is de allerbeste.’ De directeur trekt een gezicht. ‘Daar is geen twijfel over. Maar ik moet nee zeggen. Je mag kiezen wie je wilt, Books, maar niet Emmy. Niet deze keer.’

Books staart de directeur aan, probeert hem te doorgronden, hij ziet de afgewende blik, het ongemak. Ook dat is niets voor hem. Het is niets voor hem om zo om de hete brij heen te draaien. Niets voor hem om naar het privéleven van Books te vragen, vooral niet naar zijn relatie met Emmy.

Books voelt hoe zijn keel wordt dichtgeknepen. ‘Nee,’ zegt hij, alsof hij het zo weg kan wensen.

‘Ik vind het vervelend te moeten zeggen.’ De directeur haalt zijn schouders op. ‘Maar Emmy is het subject van het onderzoek. We denken dat jouw vriendin de mol is.’

6

Ik heb het allemaal bij elkaar gezet, alles wat ik heb kunnen verzamelen over Nora Connolley, – haar biografie op een A4'tje – net zoals ik heb gedaan voor al die andere slachtoffers aan mijn muur. Er ontbreken nog een paar dingen, maar voor nu is het genoeg.

Als de politie van New Orleans me nu maar eens terugbelde. Ik heb ze gisteren een mail gestuurd. Normaal gesproken word ik dan op zijn minst wel gebeld, zelfs als de persoon aan de lijn sceptisch is.

Nu we het er toch over hebben, waarom heeft rechercheur Halsted me nog niet teruggebeld over Laura Berg?

Het is 11.45 uur. Ik zou wat moeten eten. Of nee, ik zou moeten slapen. Ik heb afgelopen nacht wel een paar uur met mijn hoofd op een kussen gelegen. Ik sliep niet, ik rustte uit. Mijn moeder zei altijd toen ik klein was en lag te draaien in bed dat ik in ieder geval uitrustte. Ik heb dat nooit echt begrepen. Je slaapt of je slaapt niet.

Ik slaap niet.

Er komt een mailtje binnen op mijn laptop – die waar ik altijd op werk. Een uitnodiging om een praatje te houden op de jaarlijkse bijeenkomst van een of andere organisatie van openbare aanklagers. Ik typ snel een bedankje.

Nog een e-mail. Een *Google search alert*, niet de gebruikelijke die per dag honderden verhalen ophoest, mijn naald-in-de-hooibergzoektocht. Nee, deze is specifiek.

Als ik de kop zie, stokt mijn adem.

‘Nee,’ fluister ik. ‘Nee!’

RECHERCHEUR JOSEPH HALSTED, 48, NEGENTIEN JAAR WERKZAAM BIJ DE POLITIE VAN VIENNA, IS VANMORGEN DOOD IN ZIJN HUIS AANGETROFFEN. REANIMATIEPOGINGEN MOCHTEN NIET BATEN. EEN WOORDVOERDER VAN POLITIE MELDDE DAT HIJ EEN HARTAANVAL HEEFT GEHAD.

Ik laat mijn hoofd in mijn handen zakken. ‘O, nee. Nee, nee, *néé!*’ Mijn telefoon trilt op mijn bureau. ‘Dit komt door mij... door mij...’

Ik had hem gevraagd om nog eens naar de dood van Laura Berg te kijken. Hij zou zich er nooit mee hebben beziggehouden als ik er niet was geweest. Ik heb Joe Halsted naar de slachtbank geleid.

Het betekent ook nog iets anders, realiseer ik me, al is het lastig me daar nu op te concentreren. Het betekent dat ik gelijk had wat betreft Laura Berg.

Mijn telefoon licht op en trilt op het bureaublad. Ik pak hem op en zie dat het een nummer uit New Orleans is. Oké, New Orleans...

‘Hallo,’ stamel ik.

‘Agent Dockery?’ Een New Yorks accent. ‘Brigadier Crescenzo hier, van de politie van New Orleans. U stuurde gisteren een mail over Nora Connolley?’

‘Ja... eh... bedankt dat u terugbelt.’

‘Schikt het nu niet?’

Ik moet mezelf bij elkaar rapen. Dit is mijn kans. Ik schraap mijn keel. ‘Nee, sorry, prima, hoor, bedankt voor uw telefoontje.’

‘Mevrouw Connolley maakte een smak in de douche, agent Dockery.’

Ik ben geen special agent, maar ik corrigeer hem niet. Hij

gaat ervan uit dat dit een officieel onderzoek van de FBI is en dat ik special agent ben, hoewel ik dat nooit beweerd heb. Ik heb hem niets voorgelogen.

‘Bent u ter plekke geweest?’

‘Ik ben er geweest, ja. Heeft u aanleiding om te denken...’

‘Ze was haar huis aan het verkopen, toch?’

‘Ze... wat zegt u?’

‘Haar huis stond te koop.’

‘Eh... een ogenblikje.’ Ik hoor gedempte stemmen, de brigadier vraagt iemand of Nora Connolleys huis te koop stond. Ik weet al dat dat zo is.

‘Ja, daar lijkt het wel op,’ zegt hij, weer aan de telefoon. ‘Daar zou je met behulp van elke willekeurige computer achter gekomen zijn.’

Dat is precies het punt, brigadier.

‘Dus waarom maakt dat van een val in de douche opeens een moord?’ vraagt hij.

‘Ik denk dat het in het plaatje past,’ zeg ik. ‘Ik doe onderzoek naar een mogelijke moordenaar die het doet voorkomen alsof het slachtoffer door een ongeluk of natuurlijke oorzaak is omgekomen.’

‘Hé. Dat klinkt als die zaak die jullie een paar jaar geleden aan de hand hadden, die kerel die mensen martelde en de plaats delict in brand stak.’

‘Zoiets. Maar dan iemand die nog gehaider te werk gaat.’

Stilte. ‘Goed, luister, wie ben ik om de FBI tegen te spreken? Maar ik moet zeggen, het lijkt mij allemaal nogal vergezocht. Als u deze zaak over wilt nemen, ga uw gang.’

Maar dat is het nou net. Dat kan ik niet. Die autoriteit heb ik niet, en die krijg ik ook niet, of ik moet het voorleggen aan de FBI. Een catch 22-situatie. Ik kan geen onderzoek beginnen om te bewijzen dat er een onderzoek nodig is. Ik heb deze kerel nodig. Ik heb brigadier Crescenzo nodig.

‘Zou u bereid zijn om een plaatselijk onderzoek te begin-

nen?’ vraag ik. ‘Ik blijf op dit moment liever een beetje op de achtergrond.’

‘U wilt dat ik een onderzoek begin op basis van het feit dat iemand haar huis te koop heeft gezet en vervolgens uitglijdt onder de douche?’ Een geamuseerd lachje van brigadier Crescenzo. ‘Ik heb wel wat meer nodig dan dat voor een moordonderzoek.’

Dat zal best. Ik kan het hem niet kwalijk nemen.

‘Graham, die brandstichter over wie u het net had? Graham was heel goed,’ zeg ik. ‘Maar deze kerel is nog beter. Graham martelde zijn slachtoffers op gruwelijke wijze en werkte vervolgens de plaats delict weg door het in brand te steken. Deze kerel? Niemand denkt bij zijn slachtoffers aan een misdrijf. Hij komt en verdwijnt weer zonder een spoor. Hij is een spook.’

Weer een stilte. Hij denkt in elk geval na. ‘Ik kom morgen naar New Orleans,’ zeg ik, ‘dan kunnen we op ons gemak de plaats delict bekijken, en als u dan nog steeds denkt dat ik dit verzonnen heb, laat ik u verder met rust.’

‘Morgen dus?’

‘En nog één ding, brigadier. Hou de pers er verder buiten. Dat is beter voor iedereen.’

Daar moet hij kennelijk over nadenken.

‘Ik geef u een belletje als ik land,’ zeg ik, en voordat hij kan protesteren hang ik op.